

Inkonsekvents, uden at der iøvrigt foregaar nogen Forandring i den bestaaende Lovgivning. — Dengang denne Sag var til Forhandling ved den omtalte Interpellation, da var jo først min Lante ikke saa meget rettet paa, at gjøre denne Forandring som enestaaende, men mere som et Led i en større Lov om den gifte Kvindes formuerevige Stilling, og det forandrer Sagen noget; men jeg tror dog ikke, at der kunde være stor Betænk- lighed ved at gaa ind paa dette Lovforslag, selv under Forudsætning af, at der ikke forevrigt sker nogen Forandring i den bestaaende Lovgivning. Der vil ganske vist fremkomme en Anomali og det en Anomali, som navnlig fra et principielt Synspunkt ser ikke saa ringe ud, men som jeg paa den anden Side ikke tror har praktisk saa stort et betyde. Denne Anomali kommer deraf, at det i vor bestaaende Lovgivning maa antages at være Regel, at der vel paahviler Manden en Forpligtelse til at forlørge Kone og Børn, men at der ikke paahviler Konen en lignende Forplig- telse med Hensyn til ham, og at der i alt Fald med Hensyn til Børnene ikke paahviler hende nogen anden Forpligtelse end den, at Fattig- væsenet maatte kan gjøre Regreskrav gjældende imod hende, hvis det kommer saa vidt, at Fattig- væsenet maa tage sig af Børnene, men ellers er det en almindelig antaget Sætning, at der er den Forskel i deres Retstilting, at medens Manden staar som forpligtet til at under- holde Kone og Børn, har Konen ikke nogen tilsvarende Forpligtelse overfor Manden. De Herrer ville se, at det ser lidt underligt ud, at der, medens denne Regel gjælder, dog aabnes Konen Udgang til at danne sig en Indtægt eller en Fond — hvad man nu vil kalde det — som hun selv har Raadighed over. Det er jo aaben- bart, at dersom der skulde være fuld Konsekvents i Lovgivningen paa dette Omraade, saa maatte man samtidig med, at man aabnede Muligheden for Konen til at have egne Resourcer, som hun selv havde Raadighed over, ogsaa som et natur- ligt Tilbehør til denne Sætning opstille en For- pligtelse for hende til at deltage i Udgifterne til Husholdningen til Mandens og Børnernes Under- hold, naar Omstændighederne stillede sig saaledes, at hun var den, der kunde yde Noget i saa Hæn- seende. Dette vilde egentlig være den naturlige og konsekvente Følge deraf, thi disse to Ting hænge naturligen sammen, men paa den anden Side vil jeg indrømme, at dette maatte mere er en theoretisk end en praktisk Bænkelse, idet jeg antager, at det Tilfælde ikke lettelig vil indtræffe, at Konen, naar hun har et saadant Sæerhverv, skulde unddrage sig fra sine naturlige Forplig- telser til at komme Manden og i alt Fald Bør- nene til Hjælp, eller med andre Ord unddrage sig fra at benytte disse Penge til den fælles Hus- holdning. Et saadant Tilfælde tror jeg ikke er let tænkeligt. De fleste Tilfælde — og navnlig

gjælder dette da den Kred af Tilfælde, som denne Lov nærmest har for sig — ere jo vistnok af den Natur, at der ingen Grund er til at tvivle paa, at i Reglen vil det netop være Konen, som vil benytte sit Sæerhverv til Familiens og Bør- nenes Underhold, og uaiget den Anomali, som jeg omtalte, ganske vist vil fremkomme, hvis en saadan Bestemmelse som den Lovforslaget inde- holder, bliver vedtagen, saa tror jeg dog, at der ikke fra et praktisk Synspunkt kan være nogen Betænkelse ved at gaa ind paa Lovforslaget. — Derimod tror jeg, at Lovforslaget maa undergaa forskellige Endringer, og dersom det er det ærede Things Willie og Mening, at fremme denne Sag, saa forbeholder jeg mig ogsaa til 2den Behandling, at stille En- dringsforslag. Jeg skal nu tillade mig at ytre mig om nogle enkelte Punkter, særlig ogsaa med Hensyn til, hvad den ærede Indbringer af Lovforslaget (Bajer) har udtalt, og jeg skal da allerførst gjøre opmærksom paa, at jeg lige- ledes maa være af den Formening, at disse Ord: „eller denne har været nødvendig for den fælles Husholdnings eller Børnernes Opdragelses Skyld“ maa gaa ud. Jeg deler den Mening, som er bleven udtalt i det svenske Blad, som den ærede Forslagsstiller omtalte, men som jeg for Resten ikke fjender, den Mening nemlig, at, naar disse Ord blive staaende i Loven, saa vilde den hele Foran- staltning ikke være til synderlig Fordel for Konen. Meningen med Loven — det betragter jeg som givet — er jo den, at man vil søge at bestutte den Kone, som har en Mand, der er tilbøielig til Spir og til at sætte Alt overstyr paa Ietsindig Maade i Stedet for at sørge for sin Familie, et Forhold, som jo ikke er saa sjældent, og som jo vistnok meget ofte fremtræder som en social Ulempe blandt den arbejdende Klasse. Men, naar et saadant Forhold har været tilstede, saa tror jeg nok, at det i Reglen har været Tilfældet, at Manden har sviret, ikke paa Kredit, men ved at bruge de kontante Penge dertil, som han kunde overkomme, og alt det, som han kunde have brugt sine Penge til, nemlig alt det, som behøves til Familiens og Børnernes Underhold, bliver da Noget, som der maa gjøres Gjæld for. Jeg tror derfor, at, dersom denne Bestemmelse bliver op- tagen i Loven, saa vil der ikke ske nogen stor Forandring i den nuværende Tingenes Tilstand. Det vil gaa, som det gaar nu; den kontante Uge- løn, som Manden faar ubetalt, svirer han op, og for Resten holder man sig til de Stumper, som Konen kan staffe tilveie. Det er ogsaa af den Grund et mindre heldigt Tilbehør til Loven, at det altid vil være meget tvivlsomt, hvad der kan siges at være nødvendigt for den fælles Husholdnings eller Børnernes Opdragelses Skyld, og det vil kun være en meget ringe Fordel for Kredmand at vide, at han er berettiget til at holde sig til det af Konen Erhvervede, forud-